

Fem i tolv

Fem i tolv är klockan och Trollius ska till tryckeriet i morgon, äntligen. Midsommaren är passerad, pionerna lyser i skymningen och mjölkörten har blommat ett par veckor redan.

Fem i tolv är klockan också för mycket annat. Mycket som vi håller kärt.

Fem i tolv är hon för ängarna.

Fem i tolv är hon för gammelskogen.

Fem i tolv för alla som råkar komma i vägen för människan och hennes försök att glömma sig själv, sin historia och sina gamla vänner.

När ska då klockan bli fem i tolv för vår livshållning? Den som skrikande motsäger alla viskningar om resurssparande, hushållning och ekologisk anpassning?

I Rio nyss framkom att naturen inte gärna kan räkna med att få finnas till för sin egen skull. Bara som resurs för den allt mer desperata västmänniskans jakt på mat och medicin.

Ingenting förefaller ha sagts om naturen som inspirationskälla, läromästare och grundvillkor för planeten Jordens allt mer söndersekulariserade passagerare. För nog är botaniserandet för många av oss ett sökande efter vägen hem. Den jordvarma väg som leder till den enda frihet som är värd namnet. Frihet från makt.

Friheten att få känna sig liten och obetydlig inför det som är verkligt stort och överlägset oss, vare sig vi väljer att se det eller inte. Och att just därför vara välkommen. Välkommen att dela luft, regn och jord med kattfot och kummin, med tall och tåtel. Att slippa leka Gud och få vara människa.

Gå ut i soluppgången människa, och känn hur grönskan skänker klarhet och styrka, hur skogen ger tillit och hur markens blommor erbjuder vad vi kanske inte ens visste att vi behövde:

Förlåtelse.

Ja, skapelsen strömmar därute i en aldrig upphörande andning. Oberoende av oss, men ändå väntande. Väntande på att få stilla sina buttra barn, som så envist förnekar det milda suset där hemifrån.

Det är sommar.

Tomas

